

Φοράει τὰ χρόνια του κατάσαρκα.
Θυμάται τίς σκάλες. Στό βάθος
τό γραφείο, τὰ σκόρπια χαρτιά.
Μετά ἕνας μέγας πόλεμος.
Ίδεολογίες, βιομηχανίες, ἐπαναστάσεις
καί τὰ ψάρια ἀνέβηκαν στά δέντρα γιά νά σωθοῦν.
Γυρνάει στά προσωπικά του.
Ἀγάπησε μερικούς ἀνθρώπους,
εἶδε μουσικές νά ξεχνιοῦνται.
Κάπνισε πολλά τσιγάρα. Πρόλαβε
νά ἀκούσει λίγες φορές τόν οὐρανό
χωρίς ἀεροπλάνα, καί αὐτό ἦταν
τοῦπεσαν τὰ δόντια, σακκούλιασε.
Φωνάζει ἀνύπαρκα ὀνόματα
—βουθές παρενθέσεις— Μέ βρογχοκῆλη,
μέ πλατυποδία, μέ ἐμφυλίους πολέμους.
Τυλιγμένο σέ ἐπιδέσμους τό τηλέφωνο
—οὔτε ἀκούει, οὔτε τόν ἀκούνε—
περιστρέφεται ἡ ζωή δίσκος ἐβδομήντα ὀκτώ
στροφῶν. Ἡ βελόνα τόν σκάβει
τό τραγούδι ἀκούγεται στραπατσarisμένο.
Δέν μπορεῖ νά θαδίσει πιά. Μέχρι χθές
σερνότανε μέ τὰ τέσσερα. Τώρα εἶναι
στό κρεβάτι ἀνάσκελα καί κοιτάει
τόν κῆπο του στό ταβάνι.
Στό κομοδίνο γυαλίζει ἡ μασέλα του
κάτασπρη νύχτα — ἄγνωστο αὔριο.
Καπνοί τόν ζώνουν καί βήχει
τά παλιά καί τὰ καινούργια.

Τυφλοπόντικες στίχοι σκάβουν λαγούμια.
Βγάζουν γιά λίγο τό ρύγχος ἔξω.
Κοιτᾶνε.
Τρομάζουν καί ξαναχώνονται στό χῶμα.

Ό γέρος ὅμως ζεῖ καί ξέρει
πῶς γίνεται τό σίδερο μπαμπάκι.